

————— (upišite sami)

Skušit ću u koju alternativu bi strpali ovu četvoricu i njihovu publiku. Možda? Jednom. Valjda! Onda, skušim: nema šanse! No, to mi je super. Probajte vi. Ako uspijete, poklanjamo vam njihovu majicu. Iscijedim: štreberaj punkerskog stava. Onda, Sale mi šapne: post-moderna psihodelija + nervni slom.

Pričali su: **NIKOLA BABIĆ**, BUBNJEVI, KOMERCIJALIST, 24 g.

SAŠA NUŽDA, GITARA, SKORO DIPL. NOVINAR, RADNA SNAGA U DIGITELU, 32 g.

Šutjeli su: **IVAN EROR**, PJEVAČ, TATOO ARTIST, VIZUALNI IDENTITET BANDA, 30 g.

ALEN NUŽDA, BAS GITARA, SAŠIN BURAZ, TRANSFORMER I VOZAČ KOMPIJA, 30 g.

Fotografije: Kristijan Topolovec, *Gerila*

Stilist: "Kaj ti je to?", kaže *Chang Ffos*.

Šminka i frizura: "Ma daj ne seri..."

Izigravala gruppie: Stela Jelinčić

CHANG FFOS: *Trust This Arcane Device* (2006.)
CD – Moonlee Records (www.moonleerecords.com)
Vinilka – *Interstellar Records* (www.interstellarrecords.at)
www.myspace.com/templeofchangffos, changffos@gmail.com

Nikola: Naš bend postoji deset-jedanaest godina... Sviram s njima zadnjih pet i mogu reći: spasio sam ovaj bend! Kao i mnoge druge, uostalom... Saša će kasnije reći da je on $\frac{1}{4}$ benda, a ja mogu ponosno reći da sam preostale $\frac{3}{4}$.

Saša: To zbog veličine glave ili...? U početku bijaše bend: *Nužda, Eror i Vitez*. To su prezimena osnivača. Ja sam najstariji član, a Nikola najmlađi. Kaže da je spasio bend, što i nije daleko od istine. Otkad je došao, na ljetu 2003., drastično se promijenio i pristup i zvuk. Smirile su se strasti i počelo se ozbiljno raditi. Prije Nikole imali smo bubnjara Damira Viteza... i on je bio, onak, super, *cool* lik, ali...

Nikola: Nećemo ga crnit sada.

Saša: Nećemo ga crnit, ali jednostavno nije se ponašao kako smo mi htjeli da se kao bend ponašamo. No, uglavnom, prvo smo bili instrumentalni bend. Ali onda, jednom na faksu sretnem frenda koji mi kaže da neki momak baš hoće biti pjevač, ono, ne zna niš svirat

i želi samo pjevat. Rijetko se nađe netko samo za pjevanje, nego uglavnom gitara ili bas preuzmu ulogu pjevača. Onda od još jednog frenda čujem o tom istom momku... i tako, uleti nam pjevač... Na prvu se skužimo s njim... Simpa lik... Nakon nepunih dva tjedna on je bio skroz unutra, ušao lik u šemu. Od samih početaka eksperimentiramo i trudimo se bit originalni. A počeli smo '96. Kako smo rasli mi, tako je rastao i bend. Tad se pojavio math-rock i ostali valovi, raznorazni bendovi koji su jako, jako eksperimentirali... Ti, recimo uzori, bili su nam jasniji prije. Barem s moje strane, sad su ezoterični. Jedan od drugog crpimo inspiraciju, pogotovo Nikola i ja, jer mi često započinjemo stvari...

Nikola: Kaj započinjemo. Mi jedini radimo! Reci da najviše radimo.

Nužda: Ma, dobro, radimo, da! Uvijek započinjemo stvari, ali to ne znači da ih uvijek i završavamo. Imao sam sreću da se na faksu otvorio Radio Student, pa sam prošao dosta žanrova. Pokupio sam najbolje od svakog. A slušam, ono, i metal, i rock, i hip-hop, i tak, ali ne mogu ništa izuzet sad. Sviram, ono, jako heavy

muziku... kako nam jedan lik na koncertu reče: "Majstore, daj nešto ljuto!"... ali zato slušam manje heavy stvari... Valjda je to neki balans.

Nikola: Sva četvorica imamo drugačije muzičke afinitete. Dakle, inspiracija ide čisto iz glave, iz života.

Saša: Nema benda koji nam slični. Nema definicije. To nam je *cool*.

Stella: Ipak, koji je to žanr?

Nikola: Evo, recimo, napisali su jednom popis bendova za koncert ovako: neki bend, hardcore-punk, Zagreb. Drugi bend, punk, Zagreb. A za nas: Chang Ffos, Zagreb. Kužiš? Bez definiranja. Od samog početka smo žanrovski neprilagođeni. I to nam je super.

Nužda: Ja bih to nazvao psihodelični metal rock.

Nikola: Ma, daj! To treba duže... Ovo je *cool* časopis, izaći ćemo na deset stranica, ajmo to iskoristit...

Saša: Aj, kak bi ti to nazvao?

Nikola: Sludge-doom-stoner-math-rock-core/sve.

Nužda: Zajednički nazivnik je ipak – rock. Nije metal, nego rock. Metalcima smo pre-rock, rokerima smo premetalci, punkerima smo prefancy, a hardcorašima nismo dovoljno mačo. Tko smo mi? Za sve njih mi smo totalni kabaret!

Stella: Ne mislite da je to što radite čista šizofrenija?

Saša: Pa... šizofreni moment postoji, ali to nam je i cilj.

Nikola: Tebi je to cilj.

Nužda: Super je Eror rekao da gdje god prvi put sviramo ljudi bleje u nas kao ovce. To je istina. Ja se tim ponosim. Fakat.

Stella: Plešete?

Nikola: Mi ne plešemo na sceni...

Saša: Nekad se tresemo...

Nikola: Mi se ne zabavljamo...

Nužda: Nema zabave. Teško nam to pada.

Stella: Teško vam je?

Nikola: Da. Ako spisateljica ovog teksta želi to provjeriti, može otići s nama na turneju i uvjeriti se kako je to.

Stella: Prihvaćam poziv...

Nikola: Turneje nisu onakve kakvima ih ljudi zamišljaju. Imati bend je kao imati firmu. Vrlo malo zabave. Puno posla.

Sat-dva užitka na *stageu* koji dolazi nakon desetosatne vožnje u kombiju, nakon gladi i žeđi. I tako mjesec i pol dana. Ima čari, ali često vidiš samo autoputove. Ili WC-e. Proveli smo 110 sati na cesti, bili smo u Parizu, a nismo vidjeli Eiffelov toranj, bili smo u Berlinu i vidjeli deset cesta, bili smo u Madridu, gdje je fakat najbolji autoput na svijetu. Ako dobro organiziraš turneju – sretan si kad si sit, kad svaki dan sviraš. Mislim na one koji turiraju s kombijem, kao mi. Ipak, to ti jebe no napuni baterije. Ponosan si.

Stella: Hajmo sad nešto veselije...

Saša: Nema veselije. To ti je patnja, patnja, patnja.

Nikola: Pokušavamo objasniti da je to posao, a ne zajebancija. Ima veselja, kao u svemu, ali ima i odgovornosti. Koncert mora biti super, inače, osjećaš se bez veze. Meni se fakat ne da opijati da bi onda bio mrtvo puhalo na *stageu*, kužiš? Bend, to ti je kao imat 4 cure odjednom... Hehehe.

Nužda: Rad, rad, rad, samo rad... I patnja.

Nikola: Mi pokušavamo dići ljestvicu, kako to bubnjar ovog benda voli reći: uvijek si zadajemo stepenicu više. Onda, kad se vratimo malo unatrag, shvatimo koliko smo daleko otišli. To nam je spika.

Stella: Niste vi punkeri. Vi ste štreberi.

Saša: Gle, mi smo ti bili u buksi godinu dana prije nego smo imali prvi koncert.

Nikola: Pa kaj se nismo mi upoznali u buksi? Ti si ležao u Remetincu, ne?

Saša: Hahahaha. Da. Ne. Ovak je bilo. Svirali smo godinu dana u našoj prostoriji prije nego smo uopće imali koncert. Dugo smo čekali s albumom iz dva razloga: hrvatske etikete se užasno mačehinski ponašaju prema svojim bendovima, i to užasno, užasno, užasno mačehinski. Tu prvenstveno ne mislim na bendove koji su nastali za vrijeme Juge, nego na one koji nastaju u devedesetima. Mislim, nije ni čudo jer je bio taj

nesretni rat... Zbog tog sranja smo mapu naših želja i planova od početka crtali sami. Nismo imali od kog učiti. Nismo znali kako, što, zašto, gdje organizirat koncert. Demo smo snimili jer sam ih ja nagovorio. Bilo je nekakvo natjecanje bendova pa sam im rekao: daj, ajde idemo snimiti i poslat... Padne pobjeda: osvojimo 50 sati u nekom studiju.

Nikola: Sirotinja...

Saša: Malo bolje od fakat sirotinje. Onda, na drugom smo demu snimili stvari na koje su se ljudi počeli referirati... Sad putujemo, imamo masu turneja po par dana, ali i jednu ogromnu turneju. To je za hrvatski bend ovakve vrste skoro pa nedokučivo! Dvadeset dana, 19 koncerata: Hrvatska-Portugal sve do Porta i natrag. Bili smo i u Španjolskoj, Danskoj, Francuskoj, Njemačkoj...

Začudjuće dobro prolazimo i ljudi znaju za nas. Godišnje odsviramo 70 koncerata, od toga 60 izvan granica. A poveznica nas i ovog časopisa je upravo to da se *Plan B* bavi novim socijalnim aktivnostima kao što je web 2.0, a mi smo isključivo tim kanalima uspjeli regrutirati ljude da nam pomognu u realizaciji koncerata. U Parizu napravimo koncert ovako: neki lik gledao neki festival u Norveškoj, opio se s nekim Nijemcem koji mu kaže: "Ima neki super bend iz Hrvatske, *Chang Ffos*." Lik poslušao na MySpaceu: <http://myspace.com/templeofchangffos>, bla, bla, bla i javi nam: "Našao sam lika koji će vam napraviti koncert u Parizu." I eto nas u Parizu. Mislim, ljubavna priča!

Stella: Prijateljstvo u bendu?

Saša: Pa, gle, skužili smo da ako mislimo svirati zajedno moramo si ostaviti dovoljno prostora i vremena. Ne družimo se jako puno.

Nikola: Daj ne laži.

Saša: Hahahaha. Močvara nam je bila *cool*. Tamo smo izlazili. I moram sada reći da je to što su je zatvorili jebena sramota! Ako možeš napisati jebena, molim te baš tako napiši: jebena, jebena, jebena, sramota! I KSET nam je *cool*.

Nikola: Ako se možemo vratiti na najvažniju stvar: news, news, news report: naš novi album.

Saša: Da. Ovo je gotovo službeno: jedan moj poznanik...

Nikola: Misliš moj poznanik, a tvoj prijatelj...

Saša: Imali smo sreće svirati sa *Converge* '99. Tada su bili još jako mali, danas su jako veliki, imaju jak utjecaj na scenu. Njihov gitarist Kurt Ballou je producent. Produci-
ra i *Converge*, a sad će i nas... Mi smo u ovoj fazi jako zadovoljni sobom i fakat je vrijeme za novi album. Krećemo sa snimanjem u 11. mjesecu.

Stella: Što možete poručiti mladima?

Saša: Poručujem mladima: stvorite svoj mikrosvemir.

Nikola: Ja ovim putem pozdravljam sve prisutne.

Saša: Nisam ti rekao da nemamo ništa protiv spaljivanja crkava i vješanja popova.

Nikola: Ovo je jedna od stvari koju, fakat, ne trebaš napisati...

Saša: Ne sramim se! Idemo glavom kroz zid. Zato ovak izgledamo... Hahahahahah... A, čuj, neki nas i ne vole baš.

Stella: Ma tko vas ne voli?

Nikola: Pa, ne voli nas ona gospođa iz Dubrovnika koja živi najbliže klubu *Orlando* u kojem smo bili onako bučni... Onda, ne voli nas još jedna gospođa koja živi blizu naše prostorije. A mi ne volimo čovjeka koji mi je ukrao kombi!

